

de la Formació Professional i la llei orgànica d'Universitats) és de màxim nivell en cada cas. Es a dir, lleis orgàniques que tenen el mateix rang que els estatuts d'autonomia. Aquestes lleis asseguren un sistema educatiu únic, tot i que descentralitzat. És important de tenir-ho present, perquè les veus que alerten del perill de segregació del sistema no responen a la realitat. De fet, hi ha estats (Alemanya, Suïssa, el Canadà, els Estats Units, el Regne Unit o Bèlgica, per exemple) on el sistema educatiu és absolutament descentralitzat, de tal manera que fins i tot en algun cas no hi ha un ministeri d'educació general. No és el cas de l'estat espanyol, on el govern central s'assegura la coordinació i l'homogeneïtzació d'uns eixos (matèries comunes, directrius bàsiques comunes per a les titulacions universitàries, alta inspecció educativa estatal –que depèn de Madrid i exerceix a cada una de les comunitats per assegurar la uniformitat legal requerida–, condicions homologades per a l'obtenció de títols...) i manté la conferència sectorial d'educació, on es troben els responsables polítics educatius de cada comunitat i el Ministeri d'Educació.

Els centres de salut comencen a estar saturats.

Igual que amb la salut, l'ensenyament arrossega un problema crònic de finançament als Països Catalans. Tot i ser una partida enorme de la despesa pública total, el fet cert és que bona part se'n va a pagar personal, i les necessitats d'inversió –fruit

de l'explosió demogràfica motivada per la immigració– són cada vegada més fortes, mentre que els recursos –que provenen del finançament general– no són suficients.

Miquel Payeras

La quarta pota trontolla massa

La llei de dependència s'havia de convertir en el quart pilar de l'estat de benestar. Un any i mig després d'haver entrat en vigor, la manca de finançament, les dificultats de gestió i el bloqueig en minven l'efectivitat.

Va ser la principal aposta de José Luís Zapatero en matèria social durant la legislatura passada. La llei de dependència configurava un nou sistema d'atenció a la dependència que esdevenia la quarta pota de l'estat de benestar, i s'unia d'aquesta manera al sistema de salut, el sistema educatiu i el sistema de pensions. Fins aleshores, aquestes prestacions havien recaigut en cada comunitat autònoma i, en molts casos, en els ajuntaments. La llei de dependència establia un nou dret: el dret

de les persones que no es poden valdre per elles mateixes a rebre una atenció de l'estat. El principi sobre el qual se sustentava el nou text legal resultava, per a la majoria, molt lloable. Ara bé, com es poden començar a oferir unes prestacions que el govern espanyol ha quantificat en 25.000 milions d'euros fins el 2015 i a les quals es podien acollir 1.125.000 persones?

La manera de finançar l'adopció de la llei de dependència per part de les comunitats autònomes s'ha convertit en el principal punt de fricció amb el govern central. La llei estableix que el finançament va a càrrec de l'estat i les comunitats. Aquestes darreres són les encarregades d'avaluar les necessitats dels ciutadans que viuen al seu territori

–i, per fer-ho, el govern espanyol es va comprometre a habilitar partides especials. Aqueixes peticions de servei es traslladen després al govern central, que es compromet a cofinançar les prestacions. Tot plegat ha motivat noves despeses que amenacen de deixar en no res l'abast de la llei. Ho ha advertit més d'una volta, per exemple, la consellera catalana d'Acció Social i Ciutadania de la Generalitat de Catalunya, Carme Capdevila: sense més fons, no es pot aconseguir el propòsit de la llei. "La llei es va presupostar amb una estimació que ja hem superat", va explicar a principi d'aquest mes la consellera.

Les disputes pel finançament no han estat l'únic motiu de desacord al Principat. El consell consultiu de la Gene-

EL TEMPS La gent gran hauria d'haver estat un sector d'atenció preferent de l'anomenada llei de dependència.

Milers de valencians es troben que l'administració autonòmica és incapaç de respondre a una demanda que, amb la nova llei, ha esdevingut un dret

ralitat va dictaminar a començament d'any que el 70% del contingut de la llei era "inconstitucional". L'organisme va destacar que la llei vulnerava les competències catalanes perquè, entre més coses, crea un sistema d'atenció a les persones dependents que interfereix en l'àmbit en què treballen els serveis socials del govern català.

Víctimes del victimisme. Més problemàtica resulta encara l'aplicació al País Valencià, on el govern de Francesc Camps ha incorporat la llei de dependència al seu catàleg de greuges contra Zapatero. Sindicats, professionals del sector, partits de l'oposició, la síndica de greuges i, és clar, els afectats han posat el crit al cel per la

gestió que fa el conseller Juan Cotino, de resultes de la qual el País Valencià és una de les comunitats autònomes amb més retard en l'aplicació de la llei. Milers de valencians es troben que l'administració autonòmica és incapaç de respondre a una demanda que, amb la llei de dependència, ha esdevingut un dret. L'estratègia de Cotino ha estat de dinamitar tot el procés d'avaluació de les persones dependents, començant per l'inici. Així, la Generalitat va engegar l'Agència Valenciana de Prestacions Socials amb personal extern a l'administració, per tal de fer les avaluacions als sol·licitants, i a la resta de comunitats autònomes els qui fan aquesta tasca són les mateixes persones que fins ara havien atès els serveis socials. A més a més, la Generalitat, per mitjà d'una disposició addicional de la llei de pressupostos va modificar el principi de silenci administratiu. Habitualment, aquest principi implica que quan l'administració no respon a la petició d'un particular en un termini determinat, la sol·licitud es considera atorgada. Amb la disposició introduïda per la Generalitat, el silenci administratiu passava a significar la desestimació de la petició. La modificació, en aquests moments, és estudiada pel Tribunal Constitucional, atès que el defensor del poble, Enrique Múgica, hi presentà un recurs. Tot plegat ha fet de la llei un dels principals cavalls de batalla de l'actual síndica de greuges, Emilia Caballero, que ja ha rebut 688 queixes de particulars per l'aplicació irregular d'un dret que, per a molts, ha esdevingut una croada.

V. Tena

Foment radial

Uns quants dies abans de les últimes eleccions espanyoles, la candidata del PSC per Barcelona, Carme Chacón, prometia uns 12.000 milions d'euros d'inversió per les connexions ferroviàries del Principat, en quatre anys. Era la reacció del socialisme espanyol –personificat en una minis-

tra, en aquell moment en funcions, provinent del PSC– al caos que havien viscut totes les línies de Renfe de l'àrea metropolitana de Barcelona i al fet que el president del govern espanyol, José Luis Rodríguez Zapatero, havia avançat la promesa d'invertir en els trens de la comunitat de

Madrid més de 5.000 milions sense ni esmentar com es compensaria la Catalunya *emprenyada* per les traumàtiques obres del TGV. Novament, l'estat apareixia com el possible salvador de les infraestructures –tot i que també és el culpable del seu estat– i l'autonomia, en aquest cas Catalunya, com la germana pobra i queixosa que reclama però que no és propietària ni dels trens ni de les vies. Les negociacions sobre el traspàs